

Είναι λογικό να ασχολούμαστε τέτοια εποχή με την εξέγερση του Πολυτεχνείου. Για εκείνους που βρέθηκαν μέσα στο γεγονός είναι επιπροσθέτως μοιραίο και ανθρώπινο. Για αρκετούς από αυτούς, τούτη η μνήμη δεν τους συνοδεύει μοναχά εκείνη την μέρα αλλά πιθανότατα κάθε μέρα. Για την ακρίβεια έχει διαμορφώσει τις ζωές και το μέλλον τους.

Ο καθένας μπορεί να διατηρεί όποια εντύπωση θέλει, αλλά η ακριβής εικόνα είναι μια. Ο χρόνος κυλά ευεργετικά είτε επουλώνοντας τραύματα, είτε δημιουργώντας προϋποθέσεις μιας ακριβέστερης καταγραφής.

Αν συνειδητοποιήσουμε ότι, από την εξέγερση του Πολυτεχνείου έχουν παρέλθει 13 χρόνια περισσότερα από όσα, από την λήξη του εμφυλίου έως το Πολυτεχνείο, τότε αντιλαμβανόμαστε, σε σύγκριση με το τι συμβαίνει σήμερα, το ειδικό βάρος της ιστορίας αυτού του τόπου.

Στο άσμα του «17 Νοέμβρη απόγευμα» ο Πανούσης άδει ανάμεσα σε άλλα:

*«...Να 'ρθει η αγάπη μου η πρώτη
να μαχαιρώσει τον προδότη
τον φιλελεύθερο ιππότη
το γιάπι τον Ισκαριώτη...»*

Τούτα τα 4 στιχάκια, μεταφέρουν την ουσία του περίφημου «μηνύματος» του Πολυτεχνείου.
Η καλύτερα του χαμένου μηνύματος.

[για σχόλιο στην περσινή επέτειο σχόλιο εδώ...](#)

Το βίντεο είναι διαθέσιμο στο YouTube.